

Да имаш брат близнак, означава двойни неприятности!

Джес пристигна у Лекси последна.

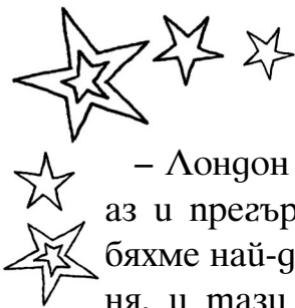
Изхвърча като вихрушка от колата на майка си и взе на един дъх разстоянието до входната врата.

Аз, Ниша и Лекси седяхме в хола и си бъбрехме. Беше петък, последният ден от февруарската ваканция между сроковете, и Лекси ни покани на гости у тях. Не се бяхме виждали почти от една седмица – от купона с преспиване, когато се сбогувахме със заварената ѝ сестра Попи, която си замина за Лондон.

Когато звънеца на входната врата звънна, всички се втурнахме към коридора, а Лекси отвори вратата със замах.

– Върнах се! – викна широко ухилена Джес. – Апсвях ли ви?

– Нямаше как! Не спря да ни пускаш есемеси и снимки! – изхили се Лекси.

– Лондон изглежда страхотен град – казах аз и прегърнах Джес за добре дошла. С нея бяхме най-добри приятелки, откакто се помня, и тази една седмица, през която не се виждахме, ми се стори цяла вечност! – А сега разказвай всичко с подробности!

Настанихме се отново в хола и Джес измъкна един плик от яркорозовата си чанта.

– Да не забравя! За Алок от Попу!

Лекси взе плика. Алок беше нейният брат близнак и докато Попу пребиваваше у тях, между двамата май разцъфна любов.

– Любовно писмо! – възклика Ниша, а Лекси помириса плика и изписка:

– Напарфюмирано е!

После надникна през вратата на хола и се провикна към втория етаж:

– Алок!

– Чантата ти е суперска, Джес! – не можах да се въздържа аз.

– Благодаря, Ели! Попу ми помогна да я избера. Майка ѝ ни заведе в „Топшоп“ на „Оксфорд стрийт“ – мен, Попу и най-добрата ѝ приятелка Ейнджеъл. Такъв огромен магазин! Беше страхотно! Пробните са направо безкрайни! Има и кафене, и фризьорски салон, и цял отдел за винтидж* грехи!

Джес беше една седмица при баща си, който живее в Лондон. Рядко му ходи на гости, затова пътуването бе толкова важно за нея.

В този миг на вратата цъфна Aloк. Сините му очи и рошавата му тъмна коса бяха същите като на Лекси. Учеше в друг клас в „Прайъри Роуд“, затова не се срещахме често в училище. Но когато ми се случеше да ги видя двамата заедно, ме изпълваше мега странно чувство. Толкова си приличаха, дори вкусът им за дрехи беше един и същ. Лекси се чувстваше най-добре със суетшърт и анцуг... също като Aloк!

– Какво има? – попита той. – Тъкмо отивах в парка за едно мачле.

– А, нищо особено – небрежно отвърна Джес. – Имаш писмо от гаджето си...

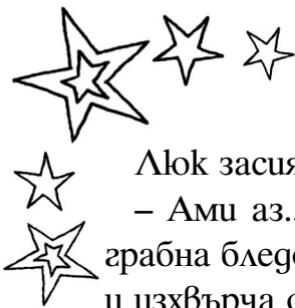
Alok не можа да сдържи усмивката си.

– Благодаря, Джес! Попи спомена, че ще практици нещо по теб.

– И без да ме питаш, ще ти кажа, че не спря да говори за теб през цялото време! – добави приятелката ми.

---

* Винтидж – така се наричат не само стари или втора употреба дрехи и предмети, но и такива, които носят излъчването на определен период от преди не повече от 100 години и не по-малко от 50.

Лок засия.

– Ами аз... такова... ще тръгвам... – и той грабна бледозеления плик от ръцете на Лекси и изхвърча от хола. Чухме го как тича нагоре по стълбите. След минута-две се върна, прескачайки по две стъпала наведнъж. Извика ни „До после!“ и след секунда външната врата се хлопна зад гърба му.

– Хайде, Джес, разказвай за Лондон! – ноганих я аз.

– Ами беше прекрасно, че бях с мамко. Един ден той ни заведе в „Тейт Модърн“ – галерията за съвременно изкуство, ходихме и на театър в Уимбълдън. Беше страшно приятно, но все ми се искаше аз да съм на сцената, вместо да седя в залата! По същото време се провеждаше и Лондонската седмица на модата. Попу и Ейндър искаха да отидем, но не успяхме да си намерим билети. Затова си направихме свое модно ревю в пробните на „Топшоп“!

Всички се разсмяхме, когато Джес се закълчи като манекенка.

– О, семух се! – Ниша внезапно затършува из чантата си и извади много елегантен фотомапарен.

– Exa! Твой ли е? – очите на Лекси щяха да

изскочат от изненада.

– Миналата неделя мама имаше рожден ден и Дейв ѝ подари нов фотоапарат, затова тя ми гage стария си.

– Страхомно! – надникнах през рамото на Ниша, за да го видя по-отблизо.

– Все едно е подарък за рожден ден, без да си имала рожден ден! – добави Джес.

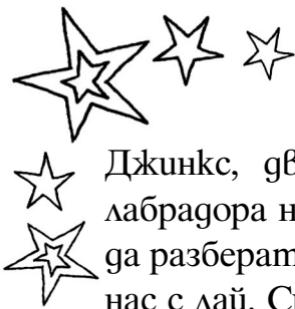
– Така е – усмихна се Ниша. – Мисля, че съм голяма късметлийка. Но още не съм го разгледала, така че... Хайде, започвайте да позирате, трябва да го изпробвам!

С Джес и Лекси се спогледахме и с удоволствие се заехме да правим разни физиономии и да се държим като фотомодели, следвайки Джес, която се разхождаше като по подиум напред-назад, а Ниша снимаше ли, снимаше.

– Съберете се! – нареди ни Ниша. – Ще се опитам да настроя таймера.

Тя съсредоточено натисна няколко копчета, а ние доближихме главите си и се ухилихме пред обектива. Хилехме се, защото Джес гримасничеше в опит да ни разсмее. Ниша сложи фотоапарата върху едната облегалка на дивана и се спусна към нас. Мушна се пред трите ни точно когато апаратът щракна.

Вдигахме толкова много шум, че Смарти и

Джинкс, дъвата огромни шоколадовокафяви лабрадора на Лекси, се втурнаха в стаята, за да разберат какво става и заподскачаха около нас с лай. Смарти ме близна по лицето, аз изпищях, а Ниша запечата всичко на снимка!

Строполихме се задъхани на дивана и заразглеждахме снимките на екранчето на фотомаршрута и не можехме да спрем да се хилим.

– Беше страхотно! – усмихна се Джес и се отпусна тежко на възглавниците.

– Скоро имаш рожден ден, нали, Лекси? – попута Ниша.

– Да! – светна Лекси. – И за пръв път с Алок имаме право да си изберем какво да правим по-отделно. Обаче знаете ли какво се получи?

– Какво?

– И дъвамата искахме да отидем в „Гората на приключенията“! – изохка престорено възмутено Лекси.

– Истински близнаци! – прихна Джес. – Правите се на съвсем различни, а всъщност сте си лика-прилика!

– Не във всичко! – засмя се Лекси.

– О, така ли? – Ниша хвърли един хитър поглед към дрехите ѝ. – Изобщо не се обличате еднакво! Ама изобщо!

– Не го правим нарочно! – възрази през смях

Лекси. – Може би става така, просто защото сме близнаци...

– Значи предпочиташ да бяхте по-различни? – погледнах я аз.

Лекси се замисли за миг, после поклати отрицателно глава.

– Не, и сега сме различни в госта отношения, а и на мен ми харесва да имам близнак. Грижим се един за друг. А и Aloк е госта готин. Е, през повечето време и когато не е с приятелите си, разбира се. Тогава се държи така, сякаш съм прокажена! Но е забавно с общите ни рождени дни например. А и ще е много весело да видим кой от нас е по-добър в „Гората на приключенията“!

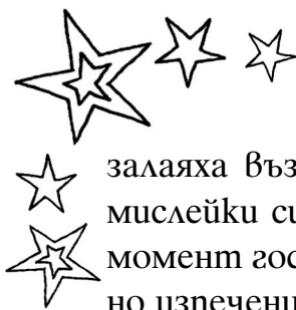
– Хм, само аз ли не съм чувала за „Гората на приключенията“? – огледа се Ниша.

– И аз не съм – видях ръка.

Лекси повдигна изненадано вежди.

– И с Aloк още не сме ходили там, но от сума ти време искаме да отидем. Видяхме я в „Разбивачите на скука“ по телевизията. Изглежда просто невероятно! Качваш се по въжена пътека между дърветата и се лълееш на едни въжета...

Лекси скочи от гивана да ни покаже как точно става, при което Смарти и Джинкс

залаяха възбудено и се спуснаха към Лекси, мислейки си, че това е някаква игра. В този момент госпожа Джоунс влезе с поднос прясно изпечени кексчета. Лекси скочи на нога, а майка ѝ попута:

– Искаме ли да хапнете? Всъщност какво правите?

– Говорим за плановете на Лекси за рождения ѝ ден – отвърна Джес. – Показаваше ни какво ще има в „Гората на приключенията“!

Госпожа Джоунс погледна дъщеря си предупредително.

– По-спокойно, Лекси, не забравяй, че все още не сме взели окончателно решение.

Лекси се навъси, а после рязко се обърна към нас.

– Хайде, кой ще го даде с мен да поразходим кучетата?

Беше ясно, че всъщност не ни пита, а че трябва да излезем с нея. В коридора Лекси мълчаливо нахлузи кецовете си. Спогледахме се с Ниша и Джес и тръгнахме след приятелката си, без да си вземем от кексчетата на госпожа Джоунс.

Лекси вървеше напред със Смарти и Джинкс, които подтичаха в краката ѝ и ма-хаха опашки. Ние също подтичахме, но не ус-

пявахме да я настигнем. Погледнах въпросително Ниша и Джес, но те съвиха рамене – явно нямаха представа какво става.

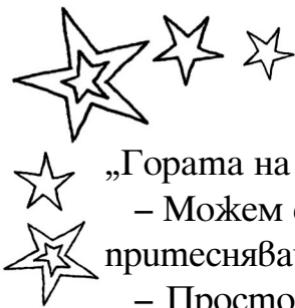
– Какво има, Лекси, добре ли си? – попутах аз, когато най-накрая успяхме да я настигнем.

Тя въздъхна и замълча. Влязохме в парка и кучетата се понесоха със скокове напред, душеха храстите и търчаха напред-назад като полудели.

– Нали помните какво ви казах преди малко? Че ми харесва да имам близнак? – започна Лекси и закрачи след кучетата. – Вземам си сумите назад! Не просто не харесвам да имам брат близнак, понякога направо ненавиждам факта, че имам за брат такъв грандиозен зубрач като Алок.

Не бях сигурна, че това има нещо общо с „Гората на приключенията“, но скоро разбрах какъв е проблемът.

– Не само че е страхотен в спорта, но е и умен! – продължи приятелката ни. – Винаги си пише домашното навреме и е отличник по всеки предмет. Единствено в това сме напълно различни! Мояте оценки изглеждат ужасно. Затова мама и Дейв казаха, че трябва да положа повече усилия и да си оправя оценките, иначе няма да празнувам рождения си ден в

„Гората на приключенията“. Супергадно!

– Можем да ти помогнем с ученето, щом се притесняваш за оценките – гушнах я аз.

– Просто съм страшно заета – заобяснява Лекси. – Тренировки по нетбол, крос-кънтри и клуб по teamър... кога да пиша домашни?

Точно пред нас, на поляната видясно от пътеката, Aloк и приятелите му играеха футбол. Лекси проследи с поглед как Makc уверено дриблира покрай Джордън. Деймън спринтира и му отне monkата с шлагам, с което предизвика шумните промести на момчетата, че е фаулирал Makc.

Джес потри зиморничаво ръце. Бледото сънце не успява да затопли хладния въздух.

– Някой да е навит за по един горещ шоколад? – попита тя.

Лекси неохотно се откъсна от мача и се отправихме към малкото кафене. Седнахме на пейката с видящите пара чаши в ръце и продължихме да наблюдаваме играта. Tonkата беше в Aloк. Той спринтираше по терена и я водеше умело. Дарън плонжира и леко я докосна – monkата се отклони към нас! Търкаляше се по тревата и спря точно в краката ми.

– Хей, ще я ритнеш ли насам? – извика Makc.

Всички момчета стояха и ни гледаха.

– Няма и да я докосна! – изпинках и усетих как се изчервявам. – Давай ти, Лекси!

Смарти беше допрингал до пейката, изляя и подуши monkama. Лекси остави чашата си, стана и пое monkama с крак.

Alok ѝ махна и извика:

– Подай насам, Лекс!

Сестра му го погледна, прицели се и ритна maka, че monkama падна точно пред него, търкулна се и спря пред краката му.

– Много прилична стрелба! – изненада се Дарън.

Лекси се усмихна.

– Няма как да е иначе – непрекъснато ритам с Alok и мамко.

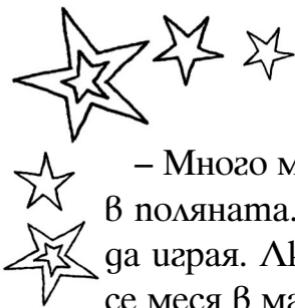
– Обзала гам се, че е по-добра гори от теб, Alok! – засмя се Сам и тупна лекичко приятеля си по главата.

Момчетата избухнаха в смях.

– Нищо подобно – смущи се Alok. – Разкарай се, Лекс! Тук се опитваме да играем сериозно, не е нужно да ми висиш на главата.

Лекси сви рамене, седна на пейката и взе чашата си.

– Беше страхотно! – казах аз и отмух от горещия шоколад. – Не знаех, че си толкова добра на футбол!

– Много ми харесва – отвърна тя, загледана в поляната. – Не че имам много възможност да играя. Алок и приятелите му не обичат да се меся в мачовете им.

– Защото не искам да ги надиграе едно момиче – смушка я Джес.

– Може би... – усмихна се Лекси.

Продължихме да гледаме как играят момчетата, но вятърът се усили и го усещах дори през якето.

– На някой да му е студено? – попутах.

– На мен малко – рече с облекчение Ниша. – Да се връщаме, а?

Лекси повика кучетата, сложи им каишките и тръгнахме бавно към входа на парка.

– Когато се прибера, ме чака цял тон работа – измърмори Лекси. – Дори не съм започнала да си пиша домашните.

Веждите на Джес се стрелнаха нагоре и тя насмешливо сръчка приятелката си.

– А какво беше това с полагането на повече усилия?

Лекси се разсмя и изпъшка:

– Да де! Просто нямам търпение да започнам следващите шест седмици училище!